

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

18 април 2024 година *

„Обжалване — Публична служба — Член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз — Еднократна обща сума, съответстваща на стойността на пътуването от мястото на работа до мястото на произход — Регламент (ЕС, Евратом) № 1023/2013 — Нови правила за изчисляване — Длъжностни лица, чието място на произход е извън територията на държавите членки или извън страните и териториите, изброени в приложение II към ДФЕС, или извън територията на държавите — членки на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ) — Принцип на равно третиране“

По съединени дела C-567/22 P—C-570/22 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 25 август 2022 г.,

Vasile Dumitrescu, длъжностно лице на Европейската комисия, с местожителство в Берхем-Сент-Агат (Белгия),

Guido Schwarz, длъжностно лице на Европейската комисия, с местожителство в Брюксел (Белгия) (C-567/22 P),

YT, длъжностно лице на Европейската комисия,

YU, длъжностно лице на Европейската комисия (C-568/22 P),

YV, длъжностно лице на Европейската комисия (C-569/22 P),

ZA, длъжностно лице на Съда на Европейския съюз (C-570/22 P),

представявани от L. Levi и J.-N. Louis, адвокати,

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

YW,

YZ,

* Език на производството: френски.

жалбоподатели в първоинстанционното производство (C-569/22 P),

УУ,

жалбоподател в първоинстанционното производство (C-570/22 P),

Европейска комисия, представлявана от Т. S. Bohr и G. Gattinara,

ответник в първоинстанционното производство (C-567/22 P—C-569/22 P),

Съд на Европейския съюз, представляван от J. Inghelram и A. Ysebaert,

ответник в първоинстанционното производство (C-570/22 P),

Европейски парламент, представляван от Ел. Танева и J. Van Pottelberge,

Съвет на Европейския съюз, представляван от М. Bauer, X. Chamodraka и Т. Verdi,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: С. Lycourgos, председател на състава, О. Spineanu-Matei (докладчик),
J.-C. Bonichot, S. Rodin и L. S. Rossi, съдии,

генерален адвокат: Р. Pikamäe,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде
разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със съответните си жалби г-н Vasile Dumitrescu и г-н Guido Schwarz (C-567/22 P), УТ и УУ (C-568/22 P), УV (C-569/22 P) и ЗА (C-570/22 P) (наричани по-нататък заедно „жалбоподателите“) искат да бъдат отменени съответно решения на Общия съд на Европейския съюз от 15 юни 2022 г., Dumitrescu и Schwarz/Комисия (Т-531/16, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение по дело C-567/22 P“, ЕУ:Т:2022:362), от 15 юни 2022 г., УТ и УУ/Комисия (Т-532/16, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение по дело C-568/22 P“, ЕУ:Т:2022:363), от 15 юни 2022 г., УV и др./Комисия (Т-533/16, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение по дело C-569/22 P“, ЕУ:Т:2022:364), и от 15 юни 2022 г., УУ и ЗА/Съд на Европейския съюз (Т-545/16, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение по дело C-570/22 P“, ЕУ:Т:2022:366) (наричани по-нататък заедно „обжалваните съдебни решения“), с които Общият съд отхвърля жалбите им за отмяна на решенията на Европейската комисия (Т-531/16—Т-533/16) и на Съда на

Европейския съюз (Т-545/16) да намали или да отмени, считано от 1 януари 2014 г., възстановяването на ежегодните пътни разноски, за да могат жалбоподателите да запазят връзка с мястото си на произход.

Правна уредба

Старият правилник

- 2 Приложение VII към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз, в редакцията му преди влизането в сила на Регламент (ЕС, Евратом) № 1023/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 година за изменение на Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз и на Условията за работа на другите служители на Европейския съюз (ОВ L 287, 2013 г., стр. 15) (наричан по-нататък „старият правилник“), озаглавено „Заплата и възстановяване на разноски“, съдържа раздел 3, озаглавен „Възстановяване на разноски“, чийто подраздел В, озаглавен „Пътни разходи“, включва членове 7 и 8 от това приложение. Член 7, параграф 1 предвижда, че при различни обстоятелства длъжностното лице има право на възстановяване на пътните разноски за него, съпруга му и лицата на издръжка, действително живеещи в същото домакинство. Съгласно член 7, параграф 3:

„Мястото на произход на длъжностното лице се определя, при встъпването му в длъжност, като се взима предвид мястото на наемане или центъра на неговите интереси. Това определяне, ще може, впоследствие и при прекратяване на служебното правоотношение, да бъде преразгледано с решение на органа по назначаване. Все пак, докато длъжностното лице е на служба, това решение може да бъде взето само по изключение и след представяне от длъжностното лице на документи, надлежно обосноваващи искането му.

[...]“.

- 3 Член 8 от посоченото приложение гласи:

„1. За всяка календарна година длъжностните лица имат право на сума, равна на стойността на пътуването от мястото им на работа до мястото им на произход по смисъла на член 7 за тях самите и, ако имат право на надбавка за жилищни нужди, за съпруга и лицата на издръжка по смисъла на член 2.

[...]

2. Размерът на еднократната обща сума се определя в зависимост от надбавката за километър разстояние между мястото на работа на длъжностното лице и мястото на наемане или място на произход; [...]

[...]

4. Предходните разпоредби се прилагат за длъжностни лица, чието място на работа е в рамките на териториите на държавите членки. [...]

[...]“.

Правилникът

4 Правилникът за длъжностните лица на Европейския съюз, в редакцията му след изменение с Регламент № 1023/2013 (наричан по-нататък „Правилникът“), се прилага в съответствие с член 3, параграф 2 от този регламент от 1 януари 2014 г., с изключение на някои от неговите разпоредби, които не са засегнати от настоящите свързани дела.

5 Според съображения 2, 12 и 24 от посочения регламент:

„(2) [...] е необходимо да се осигури рамка за привличането, назначаването и запазването на висококвалифициран многоезичен персонал, избран на възможно най-широка географска основа измежду гражданите на държавите членки и с дължимото внимание към балансираното представителство на двата пола — персонал, независим и отговарящ на най-високите професионални стандарти, и да се осигурят необходимите условия персоналет да изпълнява задълженията си по възможно най-ефективния и ефикасен начин. Във връзка с това е необходимо да се преодолеят настоящите трудности, които срещат институциите при наемането на длъжностни лица или служители от някои държави членки.

[...]

(12) В своите заключения от 8 февруари 2013 г. относно многогодишната финансова рамка Европейският съвет изтъкна, че необходимостта от оздравяване на публичните финанси в краткосрочен, средносрочен и дългосрочен план изисква специални усилия от всички публични администрации и техните служители за подобряване на ефикасността и ефективността и за приспособяване към променящата се икономическа обстановка. Този призив всъщност отново подчерта целта на предложението на Комисията от 2011 г. за изменение на Правилника за длъжностните лица [на Европейския съюз] и Условията за работа на другите служители на Европейския съюз, което цели осигуряването на разходна ефективност и в което се признава, че предизвикателствата, пред които понастоящем е изправен Европейският съюз, изискват всяка публична администрация и всеки член на нейния персонал да положат особени усилия, за да подобрят ефективността си и да се приспособят към променящите се икономически и социални условия в Европа. Освен това Европейският съвет призова — като част от реформата на Правилника за персонала — за адаптиране на заплатите и пенсиите на всички служители на институциите на Съюза посредством спиране на прилагането на метода за адаптиране на заплатите за две години и въвеждане отново на новия налог за солидарност като част от реформата на метода за актуализиране на заплатите.

[...]

(24) Правилата за годишния брой дни за пътуване и ежегодното плащане на пътни разноски от мястото на работа до мястото на произход следва да бъдат осъвременени, рационализирани и обвързани със статуса на експатрирано лице, за да се осигури по-лесното и по-прозрачното им прилагане. По-специално годишният брой дни за пътуване следва да бъде заменен с отпуск за пътуване до дома и да се ограничи до максимум два и половина дни“.

6 Член 91, параграф 1 от Правилника гласи:

„Съдът на Европейския съюз е компетентен да се произнесе по всеки възникнал спор между Съюза и лице, за което се прилага настоящият правилник, относно законосъобразността на акт, който засяга интересите на това лице по смисъла на член 90, параграф 2. По спорове от финансов характер Съдът има неограничена компетентност“.

7 Приложение VII към Правилника е озаглавено „Заплата и възстановяване на разноски“. Това приложение съдържа раздел 3, озаглавен „Възстановяване на разноски“, чийто подраздел В, озаглавен „Пътни разходи“, включва членове 7 и 8 от посоченото приложение. Член 7, параграф 1 предвижда, че при различни обстоятелства длъжностното лице има право на еднократна обща сума, съответстваща на стойността на пътуването за себе си, съпруга(та) си и лицата на издръжка, действително живеещи в същото домакинство. Съгласно член 7, параграф 4:

„Мястото на произход на длъжностното лице се определя при встъпването му в длъжност, като се взема предвид мястото, на което е бил нает, или, при изрично и надлежно обосновано искане — центърът на неговите интереси. Така определеното място на произход може със специално решение на органа по назначаването да бъде променено, докато длъжностното лице е на служба или при прекратяване на служебното му правоотношение. Все пак, докато длъжностното лице е на служба, такова решение може да се вземе само по изключение и след представяне от длъжностното лице на документи, надлежно обосноваващи искането му.

[...]“.

8 Член 8 от приложение VII към Правилника гласи:

„1. Длъжностните лица, които имат право на надбавка за експатриране или за пребиваване в чужда държава, за всяка календарна година имат право, в рамките на предвиденото в параграф 2, на еднократна обща сума, съответстваща на стойността на пътуването от мястото на работа до мястото на произход по смисъла на член 7 [от приложението] за себе си и — ако имат право на надбавка за жилищни нужди — за съпруга и лицата на издръжка по смисъла на член 2 [от приложението].

[...]

2. Размерът на еднократната обща сума се определя в зависимост от надбавката за километри географско разстояние между мястото на работа на длъжностното лице и мястото му на произход.

Когато мястото на произход по смисъла на член 7 [от същото приложение] е извън територията на държавите членки на Съюза, както и извън страните и териториите, изброени в приложение II към [ДФЕС], както и извън територията на държавите — членки на Европейската асоциация за свободна търговия [(ЕАСТ)], размерът на еднократната обща сума се определя в зависимост от надбавката за километри географско разстояние между мястото на работа на длъжностното лице и столицата на държавата членка, чийто гражданин е то. [...]

[...]

4. Параграфи 1, 2 и 3 от настоящия член се прилагат по отношение на длъжностните лица, чието място на работа е на територията на държавите членки. [...]

[...]“.

Обстоятелствата, предхождащи споровете

- 9 Видно от обжалваните съдебни решения, обстоятелствата, предхождащи споровете, могат да бъдат обобщени, както следва.
- 10 Жалбоподателите са длъжностни лица на институция на Съюза, а именно Комисията (дела C-567/22 P—C-569/22 P) или Съда на Европейския съюз (дело C-570/22 P). На всички мястото им на работа е на територията на държава членка, а мястото им на произход е извън територията на държавите членки или извън страните и териториите, изброени в приложение II към ДФЕС, или извън територията на държавите — членки на ЕАСТ.
- 11 След влизането в сила на Регламент № 1023/2013 институцията, за която работи всеки от тях, определя полагащата му се еднократна обща сума, съответстваща по силата на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника на стойността на пътуването от мястото на работа до мястото на произход. В съответствие с тази разпоредба размерът на еднократната обща сума вече се определя въз основа на надбавка за километри географско разстояние между мястото на работа на длъжностното лице и столицата на държавата членка, на която то е гражданин, в зависимост от таблица за километри.
- 12 Методът за изчисляване на това обезщетение, произтичащ от посочената разпоредба, води до значително намаляване на сумата за всеки един от жалбоподателите спрямо тази, на която той е имал право по силата на член 8 от приложение VII към стария правилник, като на длъжностните лица, чието място на работа се намира на по-малко от 201 км от столицата на държавата членка, на която са граждани, дори не се полага еднократна обща сума.

Жалбите пред Общия съд и обжалваните съдебни решения

- 13 След като неуспешно обжалват по административен ред решенията, с които за първи път се определя размерът на еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването, на която са имали право по силата на член 8 от приложение VII към Правилника, жалбоподателите подават жалби за отмяна на тези решения пред Съда на публичната служба, като впоследствие тези жалби са прехвърлени на Общия съд.
- 14 В рамките на жалбата по дело T-531/16 съответните жалбоподатели представят пет искания, с които по същество настояват Общият съд:
 - да отмени решението, с което Комисията за първи път е приложила спрямо тях член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника,
 - да отмени всяко решение, прието от Комисията спрямо тях в приложение на тази разпоредба, считано от 2015 г.,
 - да отмени решенията, с които Комисията е отхвърлила жалбите им по административен ред,

- да осъди Комисията да възстанови ежегодните им пътни разноски до мястото им на произход, включващи действителните им разноски, увеличени на основание член 8 от приложение VII към стария правилник с лихвата за забава, и
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 15 В рамките на жалбите за отмяна, подадени по дела T-532/16, T-533/16 и T-545/16, съответните жалбоподатели предявяват три искания, с които по същество настояват Общият съд:
- да отмени решението, с което институцията ответник по всяко от тези дела, а именно съответно Комисията или Съдът на Европейския съюз, е приложила за първи път спрямо тях член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника,
 - да отмени решенията, с които тази институция е отхвърлила жалбите им по административен ред, и
 - да осъди посочената институция да заплати съдебните разноски.
- 16 По всяко от делата, по които са постановени обжалваните съдебни решения, Общият съд най-напред отхвърля исканията за отмяна на решенията за отхвърляне на подадените по административен ред жалби, след като констатира, че тези решения нямат самостоятелно съдържание.
- 17 Освен това с обжалваното съдебно решение по дело C-567/22 P Общият съд отхвърля като недопустими, от една страна, второто искане за отмяна на бъдещи решения на Комисията предвид хипотетичния им характер, тъй като се отнася до все още неприети актове, и от друга страна, четвъртото искане, доколкото то цели институцията да бъде осъдена да заплати ежегодните пътни разноски на основание на разпоредбите на стария правилник, с мотива, че не е от компетентността му да дава разпореждания на администрацията, осъществявайки контрол за законосъобразност на основание член 91 от Правилника.
- 18 По-нататък, по всяко от делата, по които са постановени обжалваните съдебни решения, Общият съд разглежда изтъкнатите от жалбоподателите основания в подкрепа на първото искане за отмяна на решенията, с които съответните институции ответници са приложили за първи път член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника спрямо жалбоподателите, тъй като по същество тази разпоредба е незаконосъобразна.
- 19 Тези основания са изведени, първо, от нарушение на член 45 ДФЕС, второ, по дело T-531/16, от нарушение на общия принцип на равно третиране, трето, от нарушение на целта на член 8 от приложение VII към Правилника във връзка с общия принцип на правото за длъжностното лице да запази лични отношения с мястото на основните си интереси, по дело T-531/16 и с член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и четвърто, от нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на придобитите права. Тъй като Общият съд отхвърля всички посочени основания, той отхвърля това първо искане.

- 20 В резултат на това в обжалваното съдебно решение по дело C-567/22 P Общият съд отхвърля и искането на съответните жалбоподатели Комисията да бъде осъдена да възстанови ежегодните им пътни разноски до мястото им на произход въз основа на действителните им разноски.
- 21 Ето защо Общият съд отхвърля изцяло жалбите по дела T-531/16—T-533/16 и T-545/16.
- 22 Накрая, Общият съд осъжда жалбоподателите да заплатят съдебните разноски по всяко от тези дела.

Исканията на страните в производството по обжалване

- 23 С жалбите си по дела C-567/22 P—C-569/22 P съответните жалбоподатели искат от Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да уважи изцяло подадените от тях до Общия съд жалби за отмяна и
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, възникнали в производствата пред двете инстанции.
- 24 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбите по тези дела и да осъди съответните жалбоподатели да заплатят съдебните разноски.
- 25 Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз, които в качеството на встъпили страни в първоинстанционното производство подават писмен отговор в съответствие с член 172 от Процедурния правилник на Съда, също искат жалбите да бъдат отхвърлени и съответните жалбоподатели да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.
- 26 С жалбата си по дело C-570/22 P съответният жалбоподател иска Съдът:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да уважи изцяло жалбата за отмяна, подадена от него до Общия съд, и
 - да осъди Съда на Европейския съюз да заплати съдебните разноски, възникнали в производствата пред двете инстанции.
- 27 Съдът на Европейския съюз иска жалбата по това дело да бъде отхвърлена и съответният жалбоподател да бъде осъден да заплати съдебните разноски.
- 28 Парламентът и Съветът също искат жалбата по посоченото дело да бъде отхвърлена и съответният жалбоподател да бъде осъден да заплати съдебните разноски.
- 29 В приложение на член 54, параграф 2 от Процедурния правилник на 24 май 2023 г. заместник-председателят на Съда решава да съедини дела C-567/22 P—C-570/22 P за целите на евентуалната устна фаза на производството и на съдебното решение.

По жалбите до Съда

- 30 В подкрепа на жалбата си до Съда жалбоподателите по дело C-567/22 P излагат три основания, изведени, първото, от нарушение на член 45 ДФЕС, от липса на мотиви, от грешка в правната квалификация и от изопачаване на доказателствата по преписката, второто, от нарушение на целта на член 8 от приложение VII към Правилника, на общия принцип относно правото на длъжностното лице да запази лични отношения с мястото на основните си интереси, на членове 7 и 8 от Хартата, както и от изопачаване на доказателствата по преписката, и третото, от нарушение на принципа на равно третиране.
- 31 В подкрепа на жалбите си до Съда жалбоподателите по дела C-568/22 P—C-570/22 P изтъкват две основания, първото от които е идентично с първото основание на жалбата по дело C-567/22 P, а второто е изведено от нарушение на целта на член 8 от приложение VII към Правилника, както и на принципа на пропорционалност.
- 32 В началото е важно да се отбележи, че от една страна, второто и третото, както и отчасти четвъртото искане на жалбоподателите по дело T-531/16, и от друга страна, второто искане на жалбоподателите по дела T-532/16, T-533/16 и T-545/16 са отхвърлени от Общия съд съответно в точки 26—28 от обжалваното съдебно решение по дело C-567/22 P, в точка 22 от обжалваното съдебно решение по дело C-568/22 P, в точка 23 от обжалваното съдебно решение по дело C-569/22 P и в точка 22 от обжалваното съдебно решение по дело C-570/22 P, въз основа на съображенията, обобщени в точки 16 и 17 от настоящото решение.
- 33 Макар жалбоподателите да искат отмяната на обжалваните съдебни решения и в частта, в която тези искания са отхвърлени, следва все пак да се отбележи, че тези съображения не са критикувани сами по себе си в рамките на обжалването и не са засегнати от нито едно от основанията, представени в тяхна подкрепа.
- 34 В това отношение следва да се припомни, че в съответствие с член 168, параграф 1, буква г) от Процедурния правилник жалбата трябва да съдържа изтъкнатите основания и доводи, както и кратко изложение на посочените основания.
- 35 В съответствие със съдебната практика правните доводи, с които се подкрепя искането за отмяна на критикуваните точки от обжалваното съдебно решение, трябва да бъдат посочени точно, тъй като в противен случай ще бъдат недопустими (вж. в този смисъл решение от 23 ноември 2021 г., Съвет/Hamas, C-833/19 P, EU:C:2021:950, т. 50 и цитираната съдебна практика).
- 36 От това следва, че жалбата по дело C-567/22 P трябва да се отхвърли като недопустима в частта, в която се иска отмяна на обжалваното по това дело съдебно решение, що се отнася до отхвърлянето на второто и третото искане в жалбата по дело T-531/16, както и на четвъртото искане в последната жалба, доколкото според него Комисията трябва да бъде осъдена да заплати ежегодните пътни разноски на основание на разпоредбите от стария правилник, при липсата на каквито и да било указания относно обстоятелствата, на които се основава жалбата до Съда в това отношение.
- 37 По същите съображения жалбите по дела C-568/22 P—C-570/22 P трябва да се отхвърлят като недопустими в частта, в която с тях се иска да бъдат отменени обжалваните по тези дела съдебни решения в частта им, в която е отхвърлено второто искане в жалбите по дела T-532/16, T-533/16 и T-545/16.

- 38 В резултат на това по същество следва да се разгледат жалбите до Съда в частта, в която с тях се иска да бъдат отменени обжалваните съдебни решения, що се отнася до отхвърлянето на първото искане, с което всеки от жалбоподателите настоява, доколкото се отнася до него, да бъде отменено решението, с което институцията, в която то е длъжностно лице, е приложила за първи път спрямо него член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника.

По първото основание на всяка от жалбите до Съда

- 39 Първото основание на всяка от жалбите до Съда по същество съдържа три части, изведени, първата, от нарушение на член 45 ДФЕС, втората, от липса на мотиви и третата, от изопачаване на доказателствата по преписката и от грешка в правната квалификация.
- 40 С първата част жалбоподателите поддържат като главно искане, че Общият съд е разгледал основанието относно нарушението на член 45 ДФЕС, представено в подкрепа на жалбите им за отмяна, само що се отнася до довода им, че член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника съдържа дискриминация, основана на гражданство, при положение че те изтъкнали, че последната разпоредба представлява също пречка за свободното движение на работниците и че разглеждането на тяхното основание от тази гледна точка предполагало специфичен анализ. Поради това Общият съд не отговорил на изложеното пред него основание и следователно не изпълнил задължението си за мотивиране.
- 41 С оплакване, направено при условията на евентуалност в рамките на тази първа част, по същество жалбоподателите изтъкват, че при всички положения Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е потвърдил критерия за гражданство, съдържащ се в член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника, без да е разгледал допустимостта и пропорционалността на този критерий с оглед на целта на тази разпоредба.
- 42 С втората част жалбоподателите поддържат, че Общият съд е допуснал „грешка в мотивите“, като се е позовал неправилно на точка 51 от решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Vejarano* и др./Комисия (C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240).
- 43 С третата част жалбоподателите упрекват Общия съд, че е изопачил едно доказателство от преписката и е допуснал две грешки в правната квалификация, като първата е квалификацията „незначителни положения“ относно 756-те длъжностни лица или служители, чието място на произход е извън територията на държавите членки, към 1 януари 2015 г., а втората, що се отнася до последиците от използването на критерия за гражданството в рамките на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника, е квалификацията „непредвидени неудобства“ за същественото намаляване, дори почти изцяло, на плащането на пътните разноски на тези длъжностни лица.

По оплакването от първата част на първото основание относно липса на мотиви

– Доводи на страните

- 44 В рамките на първата част на първото си основание жалбоподателите изтъкват главно оплакване, изведено от липса на мотиви, което следва да се разгледа най-напред. С това оплакване те поддържат, че Общият съд не се е произнесъл по доводите им относно наличието на пречка за свободното движение на работниците, като е разгледал основаниято им, изведено от нарушение на член 45 ДФЕС, само от гледна точка на доводите им относно наличието на дискриминация, основана на гражданство.
- 45 Институциите ответници оспорват основателността на посоченото оплакване.

– Съображения на Съда

- 46 Следва да се припомни, че задължението за мотивиране на решенията представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт. Всъщност мотивите на едно решение представляват формален израз на съображенията, на които се основава това решение. Ако съображенията са неправилни, се засяга материалната законосъобразност на решението, а не мотивите му, които може да са достатъчни, но да изразяват неправилни съображения (решения от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 181 и цитираната съдебна практика, и от 24 ноември 2022 г., Thunus и др./ЕИБ, C-91/21 P, непубликувано, EU:C:2022:928, т. 90 и цитираната съдебна практика).
- 47 В случая при разглеждането на основаниято, изведено от нарушение на член 45 ДФЕС, което е изложено във всяка от подадените до него жалби за отмяна, Общият съд приема, че „[д] околкото жалбоподателите поддържат, че [член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника] представлявал пречка, тъй като ги разубеждавал да се възползват от свободата си на движение, за да приемат работа в европейската публична служба, следва да се приеме, че тези доводи се смесват с доводите за твърдения дискриминационен характер на [тази разпоредба], доколкото тя въвеждала различно третиране, основано на гражданство, между работниците, що се отнася до условията им на труд“.
- 48 С тези съображения Общият съд взема изрично предвид доводите на жалбоподателите за наличието на пречка, но прави анализ, който го води до това да ги разгледа заедно с доводите, с които жалбоподателите твърдят, че е налице нарушение на принципа на недопускане на дискриминация.
- 49 Следователно оплакването от първата част на първото основание, свързано с липсата на мотиви, трябва да се отхвърли като неоснователно.

По оплакването от първата част на първото основание относно нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство

– Доводи на страните

- 50 С оплакването, изложено при условията на евентуалност в рамките на първата част на първото основание, което следва да се разгледа по-нататък, по същество жалбоподателите поддържат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е потвърдил критерия за гражданството, съдържащ се в член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника, с оглед на целта на Регламент № 1023/2013, въз основа на мотиви относно бюджетни и административни съображения и такива, свързани с политика за персонала, които е приел за легитимни, без да провери дали този критерий е допустим и пропорционален с оглед на целта на посочения член 8, а именно да се предоставят предимства, които да позволят на съответните длъжностни лица и на лицата на тяхна издръжка да се приберат поне веднъж годишно в мястото си на произход.
- 51 Това оплакване се отнася по-специално до точки 72—78 от обжалваното съдебно решение по дело C-567/22 P, точки 38—41 и 57—59 от обжалваното съдебно решение по дело C-568/22 P, точки 39—42 и 62—64 от обжалваното съдебно решение по дело C-569/22 P, както и точки 38—41 и 60—62 от обжалваното съдебно решение по дело C-570/22 P.
- 52 В това отношение жалбоподателите поддържат по същество, че член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника съдържа пряка дискриминация, основана на гражданство, и че Общият съд е нарушил принципа на недопускане на дискриминация, като е приел, че мотивите, които е идентифицирал като довели до приемането на тази разпореда, са легитимни, без да прецени нито пропорционалността на посочената разпореда, нито съответствието на съдържащия се в нея критерий, основан на гражданство, на целта, преследвана с посочения член 8.
- 53 Според жалбоподателите Общият съд не е проверил дали този критерий е подходящ или съответен с оглед на възможността съответните длъжностни лица да се приберат поне веднъж годишно в мястото си на произход, за да запазят семейни, социални и културни връзки в него в съответствие с общия принцип на европейската публична служба, релевантен в това отношение.
- 54 Жалбоподателките по дело C-568/22 P твърдят, че макар и двете да са с място на произход, определено в Буенос Айрес (Аржентина), намиращо се на повече от 11 000 км от Брюксел (Белгия), където е мястото им на работа, те са получили различна сума на основание заплащане на пътните разноски, изчислена спрямо разстоянието между Брюксел и Рим (Италия) или Мадрид (Испания), които са столиците на държавите членки, на които те са съответно гражданки, като това разстояние съответства на по-малко от петнадесет процента от разстоянието между мястото им на работа и мястото им на произход. Жалбоподателите по дело C-567/22 P илюстрират последиците от прилагането на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника, като подчертават, че на друг жалбоподател, чието място на произход също е определено в Буенос Айрес и чието място на работа е Люксембург (Люксембург), възстановяването, на което има право, е изчислено спрямо разстоянието между Люксембург и Брюксел, столица на държавата членка, на която е гражданин, без да получи никаква еднократна обща сума, съответстваща на стойността на пътуването, тъй като това разстояние е по-малко от 201 км.

- 55 От друга страна, жалбоподателите подчертават, че законодателят на Съюза е разполагал с няколко възможности за постигане на целта за бюджетна рационализация, взета предвид от Общия съд, без да наруши целта на посочения член 8, нито да въведе дискриминация, основана на гражданство, между съответните длъжностни лица, например като използва като отправна точка за изчисляване на еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването, точката от разстоянието към мястото на произход, разположена върху външните граници на Съюза, определяйки горна граница или намалявайки размера на предимството.
- 56 Институциите ответници оспорват основателността на посоченото оплакване.
- 57 По-специално, Комисията поддържа, че Общият съд правилно е приел, че критерият за гражданството на длъжностното лице е съответен, тъй като в точки 72 и 73 от решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Bejarano и др./Комисия* (C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240), Съдът приел неговата релевантност по-специално в контекста на член 8 от приложение VII към Правилника. От друга страна, Комисията, Парламентът и Съветът подчертават, че фактът, че мястото на произход на дадено длъжностно лице се намира в трета страна, е обективен елемент, който може да обоснове приемането на специфично правило в тази област, като този елемент представлявал единствената причина за разликата във възстановяването, като се изключи гражданството на съответните длъжностни лица, което представлявало само второстепенен критерий.
- 58 Парламентът отбелязва също, че Общият съд правилно е взел предвид факта, че критерият за гражданството е обективен и може да позволи простото, прозрачно и недискриминационно прилагане на член 8 от приложение VII към Правилника по отношение на длъжностните лица, чието място на произход е разположено извън територията на държавите членки.
- 59 Освен това Съветът изтъква, че гражданството представлява общоприет критерий за разграничаване в правото на европейската публична служба въз основа на презумпцията, че гражданството на дадено лице е сериозен признак за наличието на многобройни и тесни връзки между това лице и държавата, на която то е гражданин, което изключвало възможността член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника да се приеме за дискриминационен по същество.

– *Съображения на Съда*

- 60 Следва да се отбележи, че след като приема за уместно да разгледа доводите на жалбоподателите относно неспазването на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство, в рамките на основанието, изведено от нарушение на член 45 ДФЕС, по същество Общият съд приема, че доводите на жалбоподателите, че член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника представлява пречка, се смесват с доводите им за наличието на разлика в третирането, основана на гражданство. Що се отнася до тези доводи, по същество Общият съд отбелязва, че жалбоподателите твърдят, че длъжностни лица с едно и също място на работа, намиращо се на територията на държава членка, и едно и също място на произход, което се намира извън Съюза, следва да получат един и същ размер на основание на еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуване, дори ако имат различно гражданство.

- 61 В това отношение Общият съд констатира, че по силата на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника размерът на тази сума, полагаща се на съответните длъжностни лица, действително се определя в зависимост от тяхното гражданство.
- 62 При все това, от една страна, той подчертава, че тази разпоредба се отнася не до притежаването на правото на посочената сума, а само до начина на изчисляване на тази сума, и приема, че в това отношение на законодателя на Съюза следва да се признае широко право на преценка.
- 63 От друга страна, по същество Общият съд отбелязва, че законодателят на Съюза може да прибегне до категоризация, евентуално включваща избора на критерий, основан на гражданство, стига тази категоризация да не е дискриминационна по своята същност с оглед на целта, която преследва. В случая обаче изборът на такъв критерий се основавал на легитимни цели, а именно необходимостта от модернизиране и рационализиране на правилата в областта на заплащането на пътните разходи, за да се направи тяхното прилагане по-лесно и по-прозрачно, и търсенето на добро съотношение между разходи и ефективност в социално-икономически контекст в Европа, който изисква оздравяване на публичните финанси. Освен това член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника бил пропорционален на преследваната от законодателя цел, свързана с тези легитимни съображения за модернизация, рационализиране и оптимизиране на съотношението между разходи и ефективност. Всъщност, тъй като става въпрос за област, в която законодателят разполага с широко право на преценка, и доколкото при това положение единствено явно неподходящият характер на дадена мярка с оглед на преследваната от нея цел би могъл да засегне нейната законосъобразност, законодателят възприел обективен по естеството си критерий, който е лесен за прилагане, прозрачен и чието прилагане позволява да се реализират икономии.
- 64 В самото начало следва да се отбележи, че в жалбите си до Общия съд жалбоподателите не оспорват самия факт, че с Регламент № 1023/2013 законодателят на Съюза е изменил начина за изчисляване на еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването. В това отношение следва да се припомни, че правната връзка между длъжностните лица и администрацията е от нормативен, а не от договорен характер. Поради това правата и задълженията на длъжностните лица, както и тези на договорно наетите служители, произтичащи от разпоредбите на Правилника, които се прилагат по аналогия по отношение на тях, какъвто е член 8 от приложение VII към Правилника, могат да бъдат променяни във всеки момент от законодателя при спазване на произтичащите от правото на Съюза изисквания (вж. в този смисъл решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Bejarano* и др./Комисия, C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240, т. 49 и 50 и цитираната съдебна практика).
- 65 Сред тези изисквания е принципът на равно третиране, закрепен в член 20 от Хартата (решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Bejarano* и др./Комисия, C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240, т. 51 и цитираната съдебна практика).
- 66 В това отношение следва да се припомни, че този принцип представлява общ принцип на правото на Съюза, а принципът за недопускане на дискриминация, прогласен в член 21, параграф 1 от Хартата, е негово особено проявление (решение от 14 юли 2022 г., Комисия/VW и др., C-116/21 P—C-118/21 P, C-138/21 P и C-139/21 P, EU:C:2022:557, т. 140 и цитираната съдебна практика).

- 67 Принципът на равно третиране изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Bejarano* и др./Комисия, C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240, т. 52 и цитираната съдебна практика).
- 68 За да се определи дали е налице нарушение на този принцип, следва по-специално да се вземат предвид предметът и целта на разпоредбата, за която се твърди, че го нарушава (решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Bejarano* и др./Комисия, C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240, т. 65 и цитираната съдебна практика).
- 69 От друга страна, при наличието на разпоредби от Правилника като разглежданите в настоящия случай и предвид широкото право на преценка, с което разполага законодателят на Съюза в това отношение, принципът на равно третиране е нарушен само когато законодателят прави произволно или явно несъответстващо разграничение с оглед на целта, преследвана от разглежданата правна уредба (решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Bejarano* и др./Комисия, C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240, т. 53 и цитираната съдебна практика).
- 70 В случая, тъй като става въпрос за член 8 от приложение VII към Правилника, същият, заедно с член 7 от приложение V към него, отнасящ се до отпуска за пътуване до дома, чиято продължителност се добавя към продължителността на годишния отпуск, цели да се предостави предимство, което да позволи на длъжностното лице и на лицата на негова издръжка да отидат поне веднъж годишно до мястото му на произход, за да запази там семейни, социални и културни връзки (решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Bejarano* и др./Комисия, C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240, т. 66).
- 71 С предоставянето на това предимство посоченият член 8 допринася за прилагането по отношение на съответните длъжностни лица на общия принцип на правото на европейската публична служба, според който длъжностното лице трябва да има възможността да запази лични отношения с мястото, където се намират основните му интереси, въпреки постъпването си на служба и разстоянието между това място и мястото на работа (вж. в този смисъл решение от 2 май 1985 г., *De Angelis*/Комисия, 144/84, EU:C:1985:171, т. 13).
- 72 От тази гледна точка посоченият член 8 предвижда в параграф 1, че всички длъжностни лица, чието място на произход е различно от мястото на работа и които имат право на надбавка за експатриране или за пребиваване в чужда държава, се ползват от финансово предимство, състоящо се в еднократна обща сума, съответстваща на стойността на пътуването за календарната година от мястото на работа до мястото на произход, независимо от местонахождението на последното.
- 73 Параграф 2 от същия член 8 определя условията за изчисляване на това финансово предимство. За тази цел в първа алинея от тази разпоредба се предвижда, че тази еднократно платимата сума се определя въз основа на географското разстояние между мястото на работа на длъжностното лице и мястото му на произход, като същевременно във втора алинея се уточнява, че когато мястото на произход се намира извън територията на държавите членки, извън страните и териториите, изброени в приложение II към ДФЕС, или извън територията на държавите — членки на ЕАСТ, посочената еднократна обща сума се определя въз основа на географското разстояние между мястото на работа на съответното длъжностно лице и столицата на държавата членка, на която то е гражданин.

- 74 Твърдяната в рамките на настоящото оплакване разлика в третирането се отнася до длъжностните лица, чието място на произход е извън Съюза, в зависимост от държавата членка, на която са граждани.
- 75 Налага се констатацията, че с оглед на целта да се позволи запазването на лични отношения с мястото на основните интереси, всички длъжностни лица, които имат право на надбавка за експатриране или за пребиваване в чужда държава, се намират в сходно положение.
- 76 В това отношение настоящото дело се различава от това, по което е постановено решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Bejarano* и др./Комисия (C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240), тъй като, както следва от точки 68, 71 и 74 от това решение, разглежданата в последното дело разлика в третирането се отнася до две категории длъжностни лица, които не са в сходно положение. Всъщност сред длъжностните лица, чието място на произход е различно от мястото на работа, една категория обединява тези, които имат право на надбавка за експатриране или за пребиваване в чужда държава и следователно по принцип се смятат за слабо интегрирани или неинтегрирани в обществото на държавата членка по местоработата, поради което се нуждаят в най-голяма степен от правото на възстановяване на пътните разноски, докато другата категория е тази на длъжностните лица, които нямат право на такива надбавки, така че може да се приеме, че те са в по-тясна връзка с мястото си на работа.
- 77 За разлика от това фактът, че по делото, по което е постановено посоченото решение, тази разлика в третирането се отнася до притежаването на правото на еднократна обща сума, съответстваща на стойността на самото пътуване, докато твърдяната в случая разлика в третирането се отнася до начина на изчисляването му, е ирелевантен, тъй като спазването на принципа на равно третиране се налага във всички случаи.
- 78 Що се отнася до използването на критерий за гражданство, Съдът действително вече е констатирал, че гражданството може да представлява обективен елемент, който е в състояние да обуслови предоставянето на финансово предимство, в случая на надбавката за пребиваване в чужда държава, поради факта, че подобен критерий е пряко свързан по-специално с преследваната с предоставянето на това предимство цел, а именно да се компенсират неудобствата, свързани със статута на чужденец (вж. в този смисъл решение от 16 октомври 1980 г., *Nochstrass*/Съд (147/79, EU:C:1980:238, т. 12—14).
- 79 В конкретния случай обаче критерият за гражданството, въз основа на който се изчислява еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването, на която имат право съответните длъжностни лица, няма връзка с целта, преследвана от член 8 от приложение VII към Правилника, тъй като води до изчисляване на пътните разноски въз основа на разстояние, което няма връзка с разстоянието между мястото на работа и мястото на произход на заинтересованите лица.
- 80 От гореизложеното следва, че като възприема критерий за изчисляване, основан на положението на столицата на държавата членка, на която са граждани длъжностните лица, посочени в член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника, тази разпоредба въвежда произволно разграничение между длъжностните лица, чието място на произход е извън Съюза, тъй като тази сума се изчислява въз основа на критерий, който няма връзка с мястото на произход на тези длъжностни лица.

- 81 Безспорно целта да се гарантира добро съотношение между разходи и ефективност в социално-икономически контекст в Европа, който изисква оздравяване на публичните финанси и специални усилия на всяка публична администрация и на нейния персонал за подобряване на ефективността и ефикасността, както и целта да се модернизират и рационализират пътните разноски, посочени съответно в съображения 12 и 24 от Регламент № 1023/2013, могат да обосноват ограничаване в предоставянето на съответното предимство до длъжностните лица, които най-много се нуждаят от него (вж. в този смисъл решение от 25 март 2021 г., *Álvarez y Bejarano и др./Комисия*, C-517/19 P и C-518/19 P, EU:C:2021:240, т. 68), или пък намаляване на това предимство. Съображения от чисто бюджетно и административно естество или такива, свързани с политика за персонала, обаче не могат сами по себе си да представляват обективна обосновка на въведената разлика в третирането между длъжностните лица, които се намират в сходно положение, произтичаща от използването на критерий, лишен от всякаква връзка с целта, преследвана от член 8 от приложение VII към Правилника.
- 82 От гореизложеното следва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че въведената от законодателя на Съюза разлика в третирането в зависимост от гражданството на съответните длъжностни лица е обоснована от бюджетни, административни или свързани с управлението на човешките ресурси съображения.
- 83 Ето защо във всяка от жалбите до Съда следва да се уважи оплакването от първата част на първото основание, свързано с нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство, и при това положение да се отменят обжалваните съдебни решения, що се отнася до отхвърлянето на първото искане в жалбите за отмяна, а следователно и по отношение, от една страна, на отхвърлянето на настояването, съдържащо се в четвъртото искане по дело T-531/16, и от друга страна, на осъждането на жалбоподателите да заплатят съдебните разноски по дела T-531/16—T-533/16 и T-545/16, без да е необходимо да се разглеждат останалите части на първото основание на жалбите до Съда.

По третото основание в жалбата по дело C-567/22 P

Доводи на страните

- 84 С третото си основание жалбоподателите по дело C-567/22 P поддържат по същество, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е потвърдил разликата в третирането, установена в член 8, параграф 2 от приложение VII към Правилника, сред длъжностните лица, които имат право на еднократна обща сума, съответстваща на стойността на пътуването от мястото на работа до мястото на произход, предвиждайки различен начин за изчисляване на сумата за длъжностните лица, чието място на произход е извън територията на държавите — членки на Съюза, или извън страните и териториите, изброени в приложение II към ДФЕС, или извън територията на държавите — членки на ЕАСТ.
- 85 Това основание се отнася по-специално до точки 59—63 от обжалваното съдебно решение по дело C-567/22 P.

- 86 Жалбоподателите по това дело поддържат, че Общият съд неправилно е приел, че установената разлика в третирането между двете категории на засегнати длъжностни лица, които се намират в сходно положение от гледна точка на предмета и целта на член 8 от приложение VII към Правилника, е обоснована от легитимните цели, посочени в съображения 2 и 12 от Регламент № 1023/2013. Общият съд неправилно приел, че с оглед на широкото право на преценка, с което разполага законодателят на Съюза в тази област, не е явно неподходящо за длъжностните лица, посочени в член 8, параграф 2, втора алинея, чието място на произход е извън територията на Съюза, да се определят различни начини за изчисляване на това финансово предимство, за да се постигнат тези цели. Всъщност Общият съд пропуснал да разгледа пропорционалността на тази разлика в третирането с оглед на целта, преследвана от самия член 8.
- 87 В това отношение жалбоподателите се позовават на доводите, които са развили в рамките на първото основание във връзка с оплакването за нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство.
- 88 Институциите ответници оспорват третото основание от жалбата по дело C-567/22 P по същество.
- 89 По-специално, Комисията поддържа, че Общият съд е разгледал сходството между двете засегнати категории длъжностни лица от гледна точка на предмета и целта на член 8 от приложение VII към Правилника и е отбелязал, че предвидената в този член сума е сходна за тези две категории длъжностни лица. Освен това Общият съд правилно заключил — с оглед на целите на реформата на Правилника, извършена с Регламент № 1023/2013, и на широкото право на преценка, с което разполага законодателят — че последният не е извършил нито произволно разграничаване, нито явно несъответстващ избор.

Съображения на Съда

- 90 Твърдяното в рамките на настоящото основание различно третиране се отнася до длъжностните лица с място на произход извън Съюза спрямо тези, чието място на произход се намира в Съюза.
- 91 От точка 75 от настоящото решение следва, че с оглед на целта да се позволи запазване на лични отношения с мястото на основните интереси, всички длъжностни лица, които имат право на надбавка за експатриране или за пребиваване в чужда държава, се намират в сходно положение, независимо дали мястото им на произход се намира във, или извън територията на Съюза.
- 92 Разграничението между посочените длъжностни лица в зависимост от това дали мястото им на произход се намира във, или извън Съюза, обаче няма връзка с тази цел.
- 93 Следователно член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника въвежда в това отношение произволно разграничение в ущърб на длъжностните лица, чието място на произход е извън Съюза.
- 94 От друга страна, както бе посочено в точка 81 от настоящото решение, съображения от чисто бюджетно и административно естество или такива, свързани с политика за персонала, сами по себе си не могат да представляват обективна обосновка на въведената

разлика в третирането между длъжностни лица, които се намират в сходно положение, произтичаща от използването на критерий, лишен от всякаква връзка с целта, преследвана с член 8 от приложение VII към Правилника.

- 95 От изложеното по-горе следва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че въведената от законодателя на Съюза разлика в третирането между длъжностните лица, които имат право на еднократна обща сума, съответстваща на стойността на пътуването от мястото на работа до мястото на произход, в зависимост от това дали последното се намира във, или извън Съюза, е обоснована от съображения от бюджетно и административно естество или от такива, свързани с управлението на човешките ресурси.
- 96 Ето защо следва да се уважи и третото основание на жалбата по дело C-567/22 P и следователно да се отмени обжалваното съдебно решение в рамките на това производство по обжалване по същия начин, както е уточнено в точка 83 от настоящото решение.

По останалите основания на жалбите до Съда

- 97 С оглед на това, че оплакването относно нарушение на принципа за недопускане на дискриминация, основана на гражданство, изтъкнато в рамките на първата част на първото основание на жалбите до Съда и на третото основание на жалбата по дело C-567/22 P относно нарушение на принципа на равно третиране, е уважено, не следва да се разглеждат останалите основания на жалбите до Съда.

По жалбите пред Общия съд

- 98 В съответствие с член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда на Европейския съюз, в случай че отмени решението на Общия съд, Съдът може да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.
- 99 В конкретния случай, с оглед по-специално на обстоятелството, че жалбите, подадени от жалбоподателите по дела T-531/16—T-533/16 и T-545/16, по същество се основават на възражение за незаконосъобразност, което е било предмет на противоречиви устни състезания пред Общия съд и чието разглеждане не налага да се предприемат допълнителни процесуално-организационни действия или действия по събиране на доказателства по преписката, Съдът приема, че фазата на производството му позволява да постанови окончателно решение по тях и че следва да се произнесе окончателно по тях.
- 100 С оглед на частичната отмяна на обжалваните съдебни решения Съдът следва да се произнесе единствено по първите искания за отмяна на посочените жалби и по исканията от финансов характер по дело T-531/16.

По първите искания за отмяна

- 101 Пред Общия съд всеки от жалбоподателите иска да бъде отменено решението, с което институцията, на която е длъжностно лице, прилага за първи път спрямо него член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника.

- 102 В подкрепа на това искане те се позовават на незаконосъобразността на тази разпореда, основана по-специално на нарушаването на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство.
- 103 От разглеждането на жалбите до Съда, и по-специално на точки 80—83 от настоящото решение, следва, че това възражение за незаконосъобразност е основателно.
- 104 Поради това следва да се уважи първото искане за отмяна на жалбите по дела T-531/16—T-533/16 и T-545/16 и съответно да се отменят решенията, с които институцията, в която всеки един от жалбоподателите е длъжностно лице, определя за първи път правата му в областта на еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването за календарната година в приложение на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника.

По исканията от финансов характер по дело T-531/16

- 105 Пред Общия съд жалбоподателите по дело T-531/16 поддържат, че отмяната по-специално на решението, с което се определя размерът на възстановените им пътни разноски за 2014 г., трябва да доведе до възстановяване на пътните им разноски за календарната година до мястото на произход въз основа на действителните им разноски, увеличени с лихвата за забава, считано от 12 юни 2014 г.
- 106 Без да разглежда допустимостта на това искане за възстановяване, Общият съд приема, че то трябва да бъде отхвърлено вследствие на отхвърлянето на исканията за отмяна, тъй като се намира в тясна връзка с тях.
- 107 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 91, параграф 1 от Правилника съдът на Съюза е компетентен да се произнесе по всеки възникнал спор между Съюза и лице, за което се прилага Правилникът, относно законосъобразността на акт, който засяга интересите на това лице по смисъла на член 90, параграф 2 от него, и че при спорове от финансов характер този съд има неограничена компетентност.
- 108 По-специално, „спорове от финансов характер“ представляват всички, които се отнасят до изплащането от институция на длъжностно лице или служител на сума, която той счита, че му се дължи по силата на Правилника или на друг акт, с който се уреждат техните служебни правоотношения (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2007 г., *Weißenfels/Парламент*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, т. 65 и цитираната съдебна практика).
- 109 По принцип предоставената с член 91, параграф 1 от Правилника неограничена компетентност на съда на Съюза му възлага задачата да решава изцяло отнесените пред него спорове, с други думи, да се произнася по всички права и задължения на длъжностното лице или на служителя, освен ако не прехвърли на въпросната институция изпълнението на част от съдебното решение при определени от него точни условия и под негов контрол (решение от 18 декември 2007 г., *Weißenfels/Парламент*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, т. 67).
- 110 Така съдът на Съюза е длъжен, ако случаят го изисква, да осъди дадена институция да заплати сумата, на която съответното длъжностно лице или служител има право по силата на Правилника или друг правен акт (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2007 г., *Weißenfels/Парламент*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, т. 68).

- 111 От изложените по-горе мотиви следва, че отмяната на обжалваните решения по дело T-531/16 произтича от констатираната по пътя на възражение незаконосъобразност на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника — разпоредба, на която се основават тези решения.
- 112 При това положение, тъй като посочената разпоредба трябва да се отхвърли, размерът на пътните разноски, дължими на всеки от жалбоподателите по дело T-531/16 за 2014 г., трябва да се определи единствено в приложение на разпоредбата на член 8, параграф 2, първа алинея от приложение VII към Правилника.
- 113 От това следва, че Комисията трябва да бъде осъдена да заплати на всеки от жалбоподателите по дело T-531/16 сума, съответстваща на разликата между размера на вече получените пътни разноски за 2014 г. и размера, произтичащ от прилагането на надбавката за километри географско разстояние между мястото им на работа и мястото им на произход, заедно със законната лихва за забава.

По съдебните разноски

- 114 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.
- 115 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 116 Тъй като Комисията и Съдът на Европейския съюз са загубили делото по настоящите жалби до Съда, както и по същество в производствата пред Общия съд и тъй като жалбоподателите, съответно по дела C-567/22 P—C-569/22 P и C-570/22 P, са поискали тези институции да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски, те следва да бъдат осъдени да понесат, наред с направените от тях съдебни разноски, и тези на съответните жалбоподатели както в първоинстанционното производство, така и в настоящото производство по обжалване.
- 117 В съответствие с член 140, параграф 1 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, встъпилите по делото държави членки и институции понасят направените от тях съдебни разноски. Парламентът и Съветът, встъпили страни в първоинстанционното производство, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Отменя решения на Общия съд на Европейския съюз от 15 юни 2022 г., Dumitrescu и Schwarz/Комисия (T-531/16, EU:T:2022:362), от 15 юни 2022 г., YT и YU/Комисия (T-532/16, EU:T:2022:363), от 15 юни 2022 г., YV и др./Комисия (T-533/16, EU:T:2022:364), и от 15 юни 2022 г., YU и ZA/Съд на Европейския съюз (T-545/16, EU:T:2022:366), в частта им, в която Общият съд е отхвърлил жалбите на г-н Vasile Dumitrescu и г-н Guido Schwarz (T-531/16), YT и YU (T-532/16), YV (T-533/16) и ZA (T-545/16) за отмяна на решението, с което Европейската комисия**

(Т-531/16—Т-533/16) и Съдът на Европейския съюз (Т-545/16) определят за първи път спрямо тях еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването в приложение на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника на длъжностните лица на Европейския съюз, в редакцията му след изменение с Регламент (ЕС, Евратом) № 1023/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 година за изменение на Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз и на Условията за работа на другите служители на Европейския съюз, и в частта, в която Общият съд се е произнесъл по съдебните разноски в тези решения.

- 2) Отхвърля жалбите в останалата им част.
- 3) Отменя решенията на Европейската комисия за определяне на правата на г-н Vasile Dumitrescu и г-н Guido Schwarz в областта на еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването в приложение на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника на длъжностните лица на Европейския съюз, в редакцията му след изменение с Регламент № 1023/2013, както тези решения са приложени във фишовете им за възнаграждение за месец юни 2014 г.
- 4) Отменя решенията на Европейската комисия за определяне на правата на YТ и YU в областта на еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването в приложение на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника на длъжностните лица на Европейския съюз, в редакцията му след изменение с Регламент № 1023/2013, както тези решения са приложени във фишовете им за възнаграждение за месец юли 2014 г.
- 5) Отменя решението на Европейската комисия за определяне на правата на YV в областта на еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването в приложение на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника на длъжностните лица на Европейския съюз, в редакцията му след изменение с Регламент № 1023/2013, както това решение е приложено във фиша му за възнаграждение за месец юли 2014 г.
- 6) Отменя решението на Съда на Европейския съюз за определяне на правата на ZA в областта на еднократната обща сума, съответстваща на стойността на пътуването в приложение на член 8, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника на длъжностните лица на Европейския съюз, в редакцията му след изменение с Регламент № 1023/2013, както това решение е приложено във фиша му за възнаграждение за месец юли 2014 г.
- 7) Осъжда Европейската комисия да заплати на г-н Vasile Dumitrescu и на г-н M. Guido Schwarz сума, съответстваща на разликата между размера на пътните разноски, получени вече за 2014 г., и размера, произтичащ от прилагането на надбавката за километри географско разстояние между мястото им на работа и мястото им на произход, заедно със законната лихва за забава.

- 8) Европейската комисия понася, наред с направените от нея съдебни разноси, и тези на г-н Vasile Dumitrescu и г-н Guido Schwarz както в рамките на производството пред Общия съд на Европейския съюз по дело T-531/16, така и в рамките на производството по обжалване по дело C-567/22 P, на YT и YU както в рамките на производството пред Общия съд по дело T-532/16, така и в рамките на производството по обжалване по дело C-568/22 P, и на YV както в рамките на производството пред Общия съд по дело T-533/16, така и в рамките на производството по обжалване по дело C-569/22 P.
- 9) Съдът на Европейския съюз понася, наред с направените от него съдебни разноси, и тези на ZA както в рамките на производството пред Общия съд на Европейския съюз по дело T-545/16, така и в рамките на производството по обжалване по дело C-570/22 P.
- 10) Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз понасят направените от тях съдебни разноси.

Подписи